

Varsin asiallisen näköinen, siististi pukeutunut keski-ikäinen mies istui kaikessa rauhassa työpöytänsä äärellä. Sormet tanssahtelivat näppäimistöllä sellaisella tahdilla, jonka voi saavuttaa vain vuosien ja vuosien kokemuksella. Samaan tahtiin syntyi näytölle merkkejä, yksi kerrallaan, rivi riviltä. Jos joku ihan tavallinen ihminen olisi vilkaissut näytölle, hän tuskin olisi osannut sanoa siitä paljoakaan sen lisäksi, että mies oli ammatiltaan ohjelmoija. Tämä mies piti työstään erittäin paljon. Koodien maailma oli selkeä ja looginen, kunhan vain osasi säännöt – ja hän totta vie osasi nämä säännöt! Työpaikallaan hän oli osaamisensa ansiosta nauttinut lukuisista ylennyksistä ja palkankorotuksista.

Tosiasiassa työmaailma, tämä looginen ja johdonmukainen mustavalkoinen maailma, oli hänen pakopaikkansa. Kotona odotti joka ilta hänen kuusivuotias tyttärensä, vailla äitiään joka oli menehtynyt synnytyksessä. Tyttären kasvatus tai sosiaalinen elämä yleensäkin eivät seuranneet mitään havaittavia tai käsiteltäviä sääntöjä, joten mies tunsikin ne erittäin vaikeiksi ja niinpä, lukuisista yrityksistään huolimatta, tytär oli jäänyt jotenkin etäiseksi.

Vielä yksi kahvitauko, jonka senkin mies viettäisi koneen äärellä töitä tehden. Tämän kahvitauon jälkeen olisi taas aika lähteä kotiin, todelliseen maailmaan jota hänellä ei ollut mitään mahdollisuuksia käsittää. Hetken aikaa hän nyki mustaa solmiotaan ja ehosti valkoisen kauluspaitansa kaulusta. Vielä lyhyt tuokio sormien verryttelyä ja mies oli valmis päivän viimeisiin työtunteihin.

Iltapäivällä mies sulki tietokoneensa huokaisten, nousi paikaltaan ja siirteli päivän aikana käytetyt tavarat alkuperäisille paikoilleen. Napattuaan harmaan takkinsa naulakosta hän siirtyi toimistorakennuksen läpi ulos. Taivaalla näkyi varsin pahaenteisiä harmaita pilviä, mutta sadetta ei vielä ollut ilmassa. Mies laittoi hatun päähänsä ja toivoi ehtivänsä kotiin ennen sadetta, kävellen kun oli matkassa. Ilma oli hieman kostea ja tuuli mukavan viileä, mutta mies ei kiinnittänyt niihin paljoakaan huomiota – hänen päänsä täyttivät vaikeammat asiat, päällimmäisenä vaikea tilanne kotona. Joskus hän oli harkinnut etsivänsä uuden vaimon, jotta hänen tyttärellään olisi edes yksi vanhempi joka osaisi ymmärtää lastenhoidosta edes jotain. Hän oli kuitenkin aina yhtä varma, että se ei tulisi onnistumaan. Vaimonsa kuoleman jälkeen hän oli todellakin etäännytynyt sosiaalisesta elämästä työelämään, tuohon mustavalkoiseen ja helppoon pakopaikkaan.

Miehen kävellessä keskustan kauppakatuja läpi alkoi sataa kunnolla. Hetki sitten oli vielä tullut tihkua, mutta nyt tuntui siltä kuin yläkerrassa olisi joku jättänyt hanan päälle ja lähtenyt nukkumaan. Sadetta pakoillakseen mies alkoi etsiä katseellaan liikettä jossa saisi kulutettua aikaa, jos sade vaikka taukoaisi. Siinä pyöriessään hänen katseensa osui lelukauppaan. Hänen tyttärellään oli kyllä kaikenlaista, joten mies jo melkein ehti alkaa etsimään jotain muuta. Sitten hän muisti jotain merkittävää: hän ei ollut koskaan ostanut omatoimisesti tytölle yhtään mitään. Kaikki lahjoista lähtien oli tyttö itse valinnut ja mies oli sitten vain maksanut ne, ajatellen että tyttö on tyytyväinen saatuaan haluamansa. Samalla hän muisti myös, kuin jännittäviä yllätyslahjat olivat joskus kauan sitten olleet, kun hän itse oli vielä pieni poika. Niin hän lopulta asteli lelukauppaan kohti, aikeenaan yrittää tosissaan vielä kerran olla parempi isä tyttärelleen.

Sade taukosi sopivasti puolen tunnin päästä ja mies asteli ulos kaupasta pienen muovipussin kanssa. Hän oli ostanut värityskirjan, koska muisteli että työllä ei sellaista vielä ollut, ja koska hän joskus pienenä poikana oli kovasti pitänyt värittämisestä.

Tyttö oli jo tullut kotiin tarhasta, joka oli aivan asunnon lähituntumassa. Eipä mies ollut koskaan ehtinyt tyttöään hakemaan, joten tämän oli selvittävä aina omin avuin kotiinsa. Hänestä oli kasvanut itsenäinen jo kuusivuotiaana, mutta illat kotona olivat aina yhtä vaikeita. Siellä oli niin kovin hiljaista, vaikka televisio olisikin auki tai musiikki soisi. Isi oli aina niin hiljaa. Silti hän aina meni etuovelle ovikellon kuullessaan, toivoen jos sittenkin saisi huomiota. Tälläkin kertaa hän odotti oven takana, kun mies astui sisään asuntoonsa.

”Hei isi.” tyttö sanoi pirteästi, mutta äänessä oli jo etukäteen pientä pettymystä, johon tyttö oli aina varautunut ennalta.

”Hei kulta.” mies sanoi varovasti. ”Katso mitä isi toi sinulle.” hän sanoi hieman varmemmin ja otti värityskirjan muovipussista. Tyttö katsoi tätä esinettä hetken aikaa hieman ihmeissään. Hän oli samaan aikaan iloinen yllätyksestä, mutta kuitenkin pettynyt.

”Mutta isi, eihän meillä ole edes värikyniä.” tyttö tokaisi hölmistyneenä.

”Ai.” mies vastasi nolostuneena. Moisen seikan unohtaminen vahingoitti vakavasti tätä yritystä saada jonkinlaista kontaktia.

”Ihan sama mitä lyijykynillä tekee, se on aina vaan harmaa.” tyttö töksäytti viisaasti. Ja tämän lauseen mukana miehen mieleen syntyi suuri ymmärrys ja viisaus, jollaista hän ei ollut koskaan kokenut. Hän ei vain ihan vielä ymmärtänyt sitä.

”Mitäs jos käydään ostamassa ne värikynät huomenna?” sanoi mies sovitus ehdotuksena. Tyttö kohautti olkapäitään ja nyökkäsi hyväksymisen merkiksi. Ilta jatkui kuitenkin kuin ennenkin, kumpikin oli omissa oloissaan, mutta nyt molemmilla oli edes pieni toivon kipinä jossain sydämen syövereissä.

Aamulla mies lähti jälleen töihin. Hän istui jälleen aamukahdeksalta koneensa äärelle ja käynnisti sen. Samalla hän haki kupillisen kahvia ja valmistautui päivän töihin pienellä sormiverryttelyllä. Koneen käynnistyttyä hän käynnisti ne samat ohjelmat kuin joka päivä ja jatkoi eilistä projektiaan. Sormet naputtelivat näppäimistöä ripeään tahtiin ja samaan tahtiin näytön valkoiseen taustaan syntyi mustia merkkejä, rivi riviltä koodia.

Puolen tunnin työnteon jälkeen mies pysähtyi katsomaan näyttöä. Siellä oli merkkejä, mustaa valkoisella. Mustaa ja valkoista, harmaata. Hän naputti pari merkkiä lisää. Ei mitään muutosta. Ihan sama mitä hän teki, näytöllä oli aina vain harmaata. Ja niin oli huoneessakin. Ja samaten vaatteissa hänen päällään.

Hän nousi tuoliltaan. Tuolin päällinenkin oli harmaa. Hän huokaisi hiljaa ja otti takkinsa naulakosta. Hän sulki tietokoneen ja sen jälkeen oven perässään poistuessaan huoneesta. Hetken kuluttua mies olikin jo koputtamassa pomon ovelle.

”Sisään.” kuului tuttu ääni sisältä. Pomo oli aivan kuten muutkin, pukeutunut siististi, siistissä huoneessaan ja hiukset siististi kammattu. Hän oli hieman vanhempi, ehkä viisikymppinen, ja hieman asiallisemman näköinen.

”Olen todella pahoillani...” mies aloitti keskustelun sanoilla jotka aina saavat ihmiset odottamaan toinen toistaan pahempia asioita. ”...mutta minun täytyy lopettaa tämä työ.” Pomon ilme oli suorastaan tyrmistynyt.

”Mutta sinähän olet parhaita työntekijöitämme, miksi ihmeessä haluat lopettaa nyt?”

”Koska omistan vain lyijykyniä.” mies vastasi jättäen johtajan varsin miettelijäksi.
”Poistun nyt ja toimitan teille dokumentit viimeisimmästä projektista ensi viikolla, samalla kun käyn jättämässä eropaperini.”

”No, sinun päätöksesi se on, joten tee kuten haluat.” johtaja totesi olkapäitään kohauttaen. Tämän jälkeen mies poistui huoneesta ja pian koko toimistorakennuksesta. Aurinko paistoi ulkona ja pitkästi aikaa mies astui ulos työpaikaltaan hymyillen. Aamulla oli vielä satanut ja nyt ilmassa oli sateen jälkeinen raikkaus. Auringon säteet saivat vesipisarat kimaltelemaan ja taivaalla näkyi yhä sateenkaari.

Päiväkodin pihamaalla tyttö leikki tovereidensa kanssa. Kesken leikin hän kuitenkin pudotti pallon katsoessaan portille päin. Saman tien hän juoksi niin lujaa kuin pienet jalat kantoivat ja hyppäsi halaamaan värillisiin, tavallisiin vaatteisiin pukeutunutta miestä.

”Isi!” tyttö huusi onnellisena halatessaan isäänsä.

”Lähdetäänkö nyt ostamaan ne värikynät?”